

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXII. — Wydana i rozesłana dnia 18. grudnia 1897.

Treść: (M^o 287—290.) 287. Rozporządzenie, którem podają się do wiadomości przepisy Procedury cywilnej niemieckiej, dotyczące się egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności postanowieniami temi zapewnionej. — 288. Rozporządzenie, którem podają się do wiadomości przepisy Procedury cywilnej włoskiej, dotyczące się egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności postanowieniami temi zapewnionej. — 289. Rozporządzenie, którem podają się do wiadomości przepisy obowiązujące w księstwie Liechtenstein pod względem egzekucyi austriackich tytułów egzekucyjnych i stopień wzajemności takowemi zapewnionej. — 290. Rozporządzenie, którem podaje się do wiadomości przepisy obowiązujące w kantonie Waadt pod względem egzekucyi z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności takowemi zapewnionej.

287.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1897,

którem podają się do wiadomości przepisy Procedury cywilnej niemieckiej, dotyczące się egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności postanowieniami temi zapewnionej.

Procedura cywilna z dnia 30. stycznia 1877 (Dziennik ustaw państwa strona 83) w państwie niemieckiem obowiązująca, zawiera co do egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych następujące przepisy przez Rząd cesarsko niemiecki w całej osnowie zakomunikowane.

§. 660.

„Egzekucya przymusowa z wyroku Sądu zagranicznego odbywa się tylko w takim razie, jeżeli jej dopuszczalność wyrzeczona jest wyrokiem egzekucyjnym.

Do podania skargi o wydanie takowego właściwym jest Sąd urzędowy lub Sąd ziemski, który dla dłużnika jest Sądem zwyczajnym powszechnym a w braku takowego Sąd urzędowy lub Sąd ziemski, w którym stosownie do §. 24 można wytaczać skargę przeciw dłużnikowi.“

§. 661.

„Wyrok egzekucyjny wydać należy bez badania prawności decyzji.

Nie należy go wydać:

1. jeżeli wyrok Sądu zagranicznego według prawa, które dla tego Sądu jest obowiązującym, nie nabył jeszcze prawomocności;

2. jeżeli zapomocą egzekucyi ma być wymuszona czynność, która według prawa sędziego niemieckiego, oceniającego dopuszczalność przymusowego wykonania, nie może być wymuszona;

3. jeżeli według prawa sędziego niemieckiego, oceniającego dopuszczalność przymusowego wykonania, Sady tego państwa, do którego Sąd zagraniczny przynależy, nie były właściwe;

4. jeżeli dłużnik skazany jest Niemcem i nie wdawał się w proces, o ile wezwanie lub zarządzenie proces wszczynające nie było mu doręczone ani w państwie sądu procesowego, ani przez udzielenie pomocy prawnej w państwie niemieckiem;

5. jeżeli wzajemność nie jest zapewniona.“

Rząd cesarsko niemiecki oświadczył, że w zastosowaniu tych postanowień ustawowych w państwie niemieckiem, o ile dotychczasowa praktyka Sądów tamtejszych dozwala o tem wnioskować.

mogą uzasadniać wykonanie przymusowe, wszystkie uchwały i rezolucje Sądów austriackich, które spór pomiędzy stronami załatwiają na podstawie zwyczajnego lub sumarycznego postępowania procesowego, zapewniającego posłuchanie obu stronom, przyczem obojętną jest rzeczą, czy uchwały i rezolucje wydane zostały także w zewnętrznych formach wyroku i czy także istotnie obie strony pertraktowały.

Według tego w państwie niemieckiem uwzględniają się do przymusowego wykonania tytuły egzekucyjne, wymienione w §. 1 Ordynacyi egzekucyjnej z dnia 27. maja 1896 (Dz. u. p. Nr. 79) pod l. 1, 2, 3, tudzież decyzje co do kosztów postępowania i posiadające moc wykonawczą wyciągi urzędowe z protokołów likwidacyjnych, spisanych w toku postępowania konkursowego (§. 1, l. 7 Ordynacyi egzekucyjnej), jakoteż wyroki Sądów przemysłowych (§. 1, l. 11 Ordynacyi egzekucyjnej).

W tym stopniu uważać też należy wzajemność za zapewnioną, gdy stosownie do §. 79 Ordynacyi egzekucyjnej idzie o egzekucje na zasadzie aktów i dokumentów w państwie niemieckiem sporządzonych.

Ruber r. w.

288.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1897,

którem podają się do wiadomości przepisy Procedury cywilnej włoskiej, tyżące się egzekucyi przymusowej z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności postanowieniami temi zapewnionej.

Rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 29. września 1879, Dz. u. p. Nr. 120, podano do wiadomości na zasadzie oznajmienia Rządu królewsko włoskiego, że celem dochodzenia w postępowaniu delibacyjnem nie będzie już badanie, czy wyrok zagraniczny, który ma być wykonany, nie jest oczywiście niesprawiedliwy, lecz zbadanie następujących okoliczności stosownie do artykułu 941 włoskiej Procedury cywilnej:

1. czy Sąd, który wydał wyrok, był właściwym;

2. czy przed wydaniem wyroku strony otrzymały przepisane wezwanie;

3. czy strony były zgodnie z ustawą reprezentowane lub czy w sposób zgodny z ustawami zostały skazane zaocznie;

4. czy wyrok nie zawiera postanowień sprzeciwiających się publicznemu porządkowi lub prawu publicznemu krajowemu.

Według ponownego uwiadomienia Rządu królewsko włoskiego oznajmienie to zgadza się także z obecnym stanem ustawodawstwa włoskiego i według odnośnych postanowień ustaw włoskich tudzież według zasad powszechnych prawa prywatnego międzynarodowego we Włoszech obowiązujących, każdy akt, będący według ustaw kraju, w którym został sporządzony, tytułem egzekucyjnym, ma być także we Włoszech za taki uważany, niezawisłe od wzmiarkowanego wyżej badania w postępowaniu delibacyjnem.

W tym stopniu uważać też należy wzajemność za zapewnioną, gdy stosownie do §. 79 Ordynacyi egzekucyjnej idzie o egzekucję aktów i dokumentów sporządzonych w królestwie włoskiem.

Ruber r. w.

289.

Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1897,

którem podają się do wiadomości przepisy obowiązujące w księstwie Liechtenstein pod względem egzekucyi austriackich tytułów egzekucyjnych i stopień wzajemności takowemi zapewnionej.

Obowiązująca w księstwie Liechtenstein ustawa z dnia 13. lipca 1897, o tytułach egzekucyjnych austriackich, które w księstwie Liechtenstein mogą być wykonane (Dziennik ustaw krajowych liechtensteińskich Nr. 4), przez księżącą kancelaryę nadworną liechtensteińską w całej osnowie do wiadomości podana, stanowi:

Artykuł 1.

„Od dnia, w którym Ordynacya egzekucyjna z dnia 27. maja 1896 (Dz. u. p. Nr. 79) wejdzie w wykonanie w królestwach i krajach monarchii austriacko-węgierskiej w Radzie państwa reprezentowanych, Sądy księstwa Liechtenstein dozwalać będą egzekucyi w myśl przepisów ustaw w księstwie Liechtenstein obowiązujących na zasadzie następujących tytułów egzekucyjnych, wychodzących od tamtejszych Sądów:

290.**Rozporządzenie Ministra sprawiedliwości z dnia 10. grudnia 1897,**

którem podaje się do wiadomości przepisy obowiązujące w kantonie Waadt pod względem egzekucyi z wyroków zagranicznych i stopień wzajemności takowemi zapewnionej.

Według oświadczeń Rady stanu kantonu Waadt z dnia 9. marca 1897, przepisy ustawy federacyjnej z dnia 11. kwietnia 1889 o egzekwowaniu długów i o upadłościach, każdy może na zasadzie samego twierdzenia, że jest wierzycielem innej osoby w kantonie Waadt zamieszkałej, chociażby żadnego tytułu nie posiadał, wytoczyć przeciw tej osobie egzekucję długu.

Tem bardziej więc mają pod tym względem w kantonie Waadt charakter wykonalności — z zastrzeżeniem na rzecz obowiązanych i trzecich osób prawa założenia protestacyi („wniosek prawny”) — wszelkie wyroki Sądów austriackich, opiewające na zapłacenie pieniędzy lub danie zabezpieczenia, jakoteż wszelkie dokumenta publiczne lub prywatne

Jeżeli wyrok w Austrii wydany, opatrzony jest formułą „Exequatur“ Rady stanu, natenczas, stosownie do oświadczenia tej Władzy, służy aktowi sądowemu także to dobrodziejstwo, że z powołaniem się na wyrok można żądać stanowczego uchylenia nie uzasadnionej protestacyi („otwarcia toku prawa“) przez obowiązane założonej. Toż samo rozumie się o ugodach sądowych i przyznaniach sądowych, które w Austrii przyszły do skutku.

Według artykułu 519go Procedury cywilnej waadtlandzkiej udziela się Exequatur pod następującymi warunkami:

1. wyrok powinien być opatrzony potwierdzeniem właściwej Władzy tego kraju, w którym został wydany, jako jest prawomocny i wykonalny;
2. powinna być zapewniona wzajemność co do podobnych wyroków Sądów waadtlandzkich.

Odmawia się Exequatur:

1. gdy orzeczenie nie jest prawomocne;
2. jeżeli Sąd wyrokujący nie był właściwym
3. gdyby wykonanie mogło zakłócić porządek publiczny.

Według tego wzajemność uważać należy za zapewnioną, gdy stosownie do §. 79go Ordynacyi egzekucyjnej idzie o egzekucye na zasadzie wyroków Sądów waadtlandzkich, opiewających na zapłacenie pieniędzy lub danie zabezpieczenia, albo na zasadzie ugod sądowych tamże zawartych.

1. na zasadzie wyroków końcowych oraz wyroków częściowych Sądów tamtejszych, jeżeli nie ma miejsca dalszy tok instancyi przeciw takowym lub przynajmniej, jeżeli niema środka prawnego wstrzymującego egzekucję;

2. na zasadzie nakazów płatniczych, przez tamtejsze Sądy wydanych w postępowaniu nakazowym i wekslowem, jeżeli przeciwko nim nie poczyniono zarzutów w czasie właściwym;

3. na zasadzie poleceń zapłaty wydanych w postępowaniu wezwawezeni, które już nie podlegają zarzutom;

4. na zasadzie ugod, zawartych przed Sądem cywilnym w przedmiocie roszczeń z prawa prywatnego.

Artykuł 2.

Egzekucyi tej można dozwalać tylko w tym razie, jeżeli według postanowień w księstwie obowiązujących sprawa mogła być sądownie rozstrzygnięta w królestwach i krajach monarchii austriacko-węgierskiej w Radzie państwa reprezentowanych, prawomocność tytułu egzekucyjnego jest udowodniona i dopóki tam zapewnione będzie takie samo postępowanie względem tutejszych poddanych jak względem własnych

Artykuł 3.

Właściwość Sądu kontraktowego uznawana będzie tylko w razie wyraźnego poddania się jurysdykcji c. k. Sądu austriackiego lub w tym przypadku, jeżeli miejsce, w którym zapłata ma być uiszczona, lub inny obowiązek dopełniony, albo miejsce, w którym można pozywać, stwierdzone jest oświadczeniem obowiązane.

Artykuł 4.

Zresztą postanowienia ustawy z dnia 16. grudnia 1891, Nr. 9 liechtensteńskiego Dziennika ustaw krajowych, dotyczące się wykonywania wyroków cywilno-sądowych zagranicznych w księstwie Liechtensteinie, o ile postanowieniami powyższymi nie są od tego wyłączone, mają być posiłkowo stosowane.“

W tym stopniu uważać też należy wzajemność za zapewnioną, gdy stosownie do §. 79 Ordynacyi egzekucyjnej idzie o egzekucję na zasadzie aktów i dokumentów w księstwie Liechtenstein sporządzonych.

Ustawa krajowa liechtensteńska z dnia 16. grudnia 1891 została podana do wiadomości rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 15. stycznia 1892 (Dz. u. p. Nr. 112).

Ruber r. w.

Ruber r. w.

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych

wychodzić będzie nakładem c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, w jej Składzie dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26 także w roku 1898 w języku niemieckim, włoskim, czeskim, polskim, ruskim, słoweńskim, kroackim i rumuńskim.

Cena prenumeracyjna egzemplarza Dziennika ustaw państwa w każdym z tych ośmiu języków, za cały **rocznik 1898**, który można odbierać osobiście lub będzie posyłany pocztą bezpłatnie, wynosi **4 zł.**

Prenumeruje się w Składzie c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica I., Singerstrasse Nr. 26, gdzie można kupować także pojedyncze roczniki i pojedyncze części Dziennika ustaw państwa.

Zamawiając jednak Dziennik ustaw państwa, trzeba zarazem złożyć przypadającą kwotę pieniężną, gdyż wydawnictwo to posyła się tylko tym, którzy prenumeratę z góry zapłacą.

Nabywający odrazu całe **dziesięciolecie** lub **kilka dziesięcioleci** Dziennika ustaw państwa w języku **niemieckim**, płacą:

Za dziesięciolecie 1849 do 1858 włącznie . . . 25 zł.	Za dziesięciolecie 1869 do 1878 włącznie . . . 16 zł.
1859 " 1868 . . . 12 "	1879 " 1888 " . . . 20 "
Za cztery dziesięciolecia 1849 do 1888 włącznie . . . 60 zł.	

W innych językach:

Za dziesięciolecie 1870 do 1879 włącznie . . . 16 zł.	Za dziesięciolecie 1880 do 1889 włącznie . . . 20 zł.
Za dziesięciolecie 1870 do 1889 włącznie . . . 30 zł.	

Pojedyncze roczniki wydania **niemieckiego** dostać można począwszy od roku 1898:

Rocznik 1849 za . . . 2 zł. 10 c.	Rocznik 1866 za . . . 2 zł. 20 c.	Rocznik 1883 za . . . 2 zł. 50 c.
1850 " . . . 5 " 25 "	1867 " . . . 2 " — "	1881 " . . . 2 " 50 "
1851 " . . . 1 " 30 "	1868 " . . . 2 " — "	1885 " . . . 1 " 80 "
1852 " . . . 2 " 60 "	1869 " . . . 3 " — "	1886 " . . . 2 " 30 "
1853 " . . . 3 " 15 "	1870 " . . . 1 " 40 "	1887 " . . . 2 " 50 "
1854 " . . . 4 " 20 "	1871 " . . . 2 " — "	1888 " . . . 4 " 20 "
1855 " . . . 2 " 35 "	1872 " . . . 3 " 20 "	1889 " . . . 3 " — "
1856 " . . . 2 " 45 "	1873 " . . . 3 " 30 "	1890 " . . . 2 " 70 "
1857 " . . . 2 " 85 "	1874 " . . . 2 " 30 "	1891 " . . . 3 " — "
1858 " . . . 2 " 40 "	1875 " . . . 2 " — "	1892 " . . . 5 " — "
1859 " . . . 2 " — "	1876 " . . . 1 " 50 "	1893 " . . . 3 " — "
1860 " . . . 1 " 70 "	1877 " . . . 1 " — "	1894 " . . . 3 " — "
1861 " . . . 1 " 50 "	1878 " . . . 2 " 30 "	1895 " . . . 3 " 50 "
1862 " . . . 1 " 40 "	1879 " . . . 2 " 30 "	1896 " . . . 3 " 50 "
1863 " . . . 1 " 40 "	1880 " . . . 2 " 20 "	1897 " . . . 7 " 50 "
1864 " . . . 1 " 40 "	1881 " . . . 2 " 20 "	
1865 " . . . 2 " — "	1882 " . . . 3 " — "	

Rocznik 1897 będzie można dostać dopiero wtedy, gdy wyjdą skorowidze do wydania w odpowiednim języku.

Roczniki wydań w innych siedmiu językach od 1870 aż do 1897 włącznie dostać można po tej samej cenie co wydanie niemieckie.

NB. Posylki Dziennika ustaw państwa, które zaginęły lub doszły **niezupełne**, reklamować należy najpóźniej w **przebiegu czterech tygodni** wprost w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej w Wiedniu, dzielnica III., Rennweg Nr. 16.

Po upływie tego terminu pojedyncze części Dziennika ustaw państwa będzie można dostać tylko za opłatą ceny handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.).

Ponieważ wszystkie roczniki 1849 aż do 1897 włącznie wydania niemieckiego i wszystkie roczniki wydań w innych siedmiu językach (1870 aż do 1897 włącznie) są całkowicie uzupełnione, przeto począwszy od roku 1898 będzie można nabyć w c. k. Drukarni nadwornej i rządowej nie tylko każdy pojedynczy rocznik po cenie wyżej podanej, lecz nawet każdą z osobna część wszystkich tych roczników po cenie handlowej ($\frac{1}{4}$ arkusza = 2 strony za 1 c.) i tym sposobem uchylona została trudność uzupełniania niekompletnych roczników Dziennika ustaw państwa a zarazem ułatwione zostało zestawianie podług materyi.